

TITLUL I. INSTITUȚIILE POLITICE

În primul volum al cursului am arătat^[1] că, într-o definiție sintetică, *dreptul constituțional* reprezintă acea ramură a dreptului public formată din normele juridice care reglementează relațiile sociale fundamentale ce apar în procesul instaurării, menținerii și exercitării stăruirii a puterii^[2].

Într-o definiție mai descriptivă, dreptul constituțional constituie ramura dreptului public care cuprinde totalitatea normelor juridice, reprezentând o unitate încheagată și sistematizată, care reglementează principiile fundamentale ale organizării de stat, structura și modul de funcționare a instituțiilor statului, drepturile și obligațiile fundamentale ale cetățenilor în raporturile lor cu statul.

Detaliind componentele ce intră în obiectul dreptului constituțional, am reținut^[3]:

- a) reglementarea sistemului surselor dreptului sau sistemul normativ (dreptul constituțional normativ);
- b) reglementarea drepturilor și libertăților cetățenești (dreptul constituțional substanțial sau relațional);
- c) reglementarea instituțiilor politice și a celor administrative și jurisdicționale (dreptul constituțional instituțional).

Concluzionând, obiectul dreptului constituțional constă, potrivit doctrinei^[4], în ansamblul unitar al dispozițiilor legale, cuprinse în Constituție sau în acte subsecvente acesteia, aplicabile mecanismului de organizare și de exercitare a puterii suverane în stat, precum și garantării drepturilor și libertăților cetățenești.

Se constată, așadar, că o componentă importantă a obiectului dreptului constituțional o constituie reglementarea instituțiilor politice, ca forme prin

---

[1] M. SAFTA, *Drept constituțional și instituții politice*, Vol. I. Teoria generală a dreptului constituțional. Drepturi și libertăți, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 28-30.

[2] I. MURARU, E.S. TĂNĂSESCU, *Drept constituțional și instituții politice*, vol. I, ed. a 13-a, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 12.

[3] L. FAVOREU, *Le droit constitutionnel*, droit de la constitution et constitution du droit, *Revue française de droit constitutionnel* nr. 1/1990, apud C. IONESCU, *Tratat de drept constituțional contemporan*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 30.

[4] C. IONESCU, op. cit., p. 30.

care se exteriorizează puterea în stat. Prin intermediul instituțiilor politice, puterea este organizată în vederea realizării interesului general. Rolul acestora este de a stabili norme sociale de conduită și de a asigura un acord al membrilor comunității asupra respectării legii, drepturilor și obligațiilor fundamentale, dar și de a garanta un sistem de relații stabil, care să se adapteze evoluției acelei comunități.

Instituțiile politice sunt rezultatul unui proces istoric îndelungat, evoluția acestora urmând transformările politice, sociale, economice și culturale de la nivelul societății. Ele reflectă caracteristicile unui sistem politic și de guvernare, cu consecințe în ceea ce privește selectarea persoanelor care intră în componența lor, modul de organizare și funcționare, atribuțiile și importanța pe care o au la un moment dat în cadrul sistemului politic respectiv.

Au fost identificate^[1] ca fiind trăsături comune accepțiunilor conceptului de instituție politică următoarele:

- este formată dintr-un colectiv de indivizi;
- acționează în mod permanent pentru realizarea unui interes public;
- are caracter stabil;
- modul de constituire al acesteia și atribuțiile sale sunt prevăzute într-un act cu valoare constituțională;
- dispune de autoritate, pe care o exercită în mod legitim și legal asupra unei comunități umane, care se supune voinței instituției respective.

În sens larg, conceptul de instituție politică se referă la stat, organismele de guvernare, adică parlament, președinte, guvern și prim-ministru, precum și autoritățile prin care se realizează puterea judecătorească – instanțele judecătorești. Includem în acest concept și partidele politice, având în vedere rolul lor de a contribui la definirea și exprimarea voinței politice a poporului, de a influența procesul de guvernare și evoluția instituțiilor politice în ansamblul lor. În cadrul dreptului constituțional interesează, deopotrivă, atât autoritățile investite cu dreptul de exercitare a puterii politice, cât și normele care le reglementează.

---

[1] C. IONESCU, op. cit., p. 44.

TITLUL II. PUTEREA ORGANIZATĂ STATAL

Capitolul I. Teorie generală

Secțiunea 1. Caracterizarea puterii organizate statale

Termenul „putere” provine din limba latină, unde termenul *potestas* înseamnă capacitatea de a acționa. În general, prin conceptul de putere se desemnează capacitatea de a impune propria voință ori de a o exercita față de alții. Astfel cum s-a arătat, „fiind și dovedindu-se categoria-cheie în organizarea statală a societății umane, puterea (în sensul cuceririi sau apropierii sale) a fost și rămâne scopul fundamental al revoluțiilor, mișcărilor și convulsiilor sociale”^[1].

În societate întâlnim raporturi de putere de la primele forme de organizare socială, în doctrină distingându-se sub acest aspect între forme „pre-etatice” și forme „etatice”^[2]. Astfel, în formele preetactice puterea aparține grupului (o putere difuză) ori șefului sau unui grup minoritar (puterea individualizată), ținând seama de calitățile sau meritele „șefului”, de tradiții sau obiceiuri etc. Cristalizarea puterii, exercitarea ei într-un cadru organizat, care să o legitimizeze și să îi asigure eficacitatea, apare odată cu statul, iar puterea astfel organizată este o putere publică, organizată statal.

Teoriile cu privire la legitimitatea puterii publice sunt diverse, în funcție de interesul urmărit de susținătorii lor. Astfel, teoria care a susținut originea divină a acesteia a apărut pentru a justifica imposibilitatea înțelegerii și argumentării puterii, și mai ales pentru a sacraliza pe deținătorul său. Deținătorul puterii era divinitatea sau reprezentantul acesteia. Potrivit teoriei patriarhale, statul a luat naștere prin familie. Teoria patrimonială susține că statul a luat ființă din dreptul de proprietate asupra pământului. Teoria contractualistă motivează existența statului și a puterii sale printr-un „pact de nesupunere” a celor mulți față de rege, care le garantează un minim de libertate. Teoria

---

[1] I. MURARU, E.S. TĂNĂSESCU, *Drept constituțional și instituții politice*, vol. II, ed. a 13-a, Ed. C.H. Beck, București, 2009, p. 1.

[2] G. BURDEAU, *Traité de science politique*, t. I, L.G.D.J., Paris, 1996, p. 403 și urm.

violenței susține că statul este rezultatul unui impuls din afară, al „cultului forței” și al „spațiului vital”. Teoria juridică a „statului-națiune” susține că statul este personificarea juridică a unei națiuni. În contextul acestei din urmă teorii, ideea centrală este națiunea, pentru a cărei definire se insistă fie pe factorii materiali și spirituali (teoria germană), fie pe elementele subiective, adică sentimentele spirituale ce leagă membrii colectivității, dorința de a trăi împreună (teoria franceză). Teoria sociologică afirmă că de fapt statul „este un fapt istoric, grupul impunându-și voința sa celorlalți membri ai societății”. Se reliefează astfel în prim-plan „puterea materială a statului”, „forța sa irezistibilă de constrângere”^[1].

În funcție de abordările problematicii puterii publice și de teoreticienii care le-au enunțat, au fost exprimate diverse opinii referitoare la trăsăturile puterii organizate statal, sintetizate în cele ce urmează.

Secțiunea a 2-a. Trăsăturile puterii organizate statal

§1. Puterea de stat, formă a puterii

Puterea de stat „reprezintă forma oficialmente constituită a puterii politice, formă publică sub care se organizează și funcționează această putere”^[2]. Sau, într-o altă definiție, puterea statală este forma de organizare statală a puterii poporului^[3]. Funcția sa fundamentală este de a exprima și a realiza ca voință general obligatorie voința poporului. Ca putere oficială, aceasta își are legitimarea într-un sistem de reguli având ca obiect guvernarea și se exprimă printr-un sistem de prerogative atribuite instituțiilor guvernării (iar nu guvernanților înșiși), ceea ce dă permanență și continuitate puterii publice.

Puterea publică subzistă și coexistă în cadrul societății cu o multitudine de alte raporturi de putere: a partidelor politice, a sindicatelor, organizațiilor religioase etc., relațiile dintre acestea la nivel social constituind o condiție de echilibru și o modalitate prin care se realizează democrația.

§2. Caracterul organizat

Privită prin prisma necesităților care i-au determinat apariția și a funcțiilor pe care le are de îndeplinit, puterea publică nu poate fi altfel concepută

---

[1] Pe larg, I. DELEANU, *Instituții și proceduri constituționale – în dreptul român și în dreptul comparat*, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 32-33.

[2] *Idem*, p. 36 și urm.

[3] I. MURARU, E.S. TĂNĂSESCU, op. cit., vol. II, 2009, p. 3.

decât ca putere organizată, structurată și echilibrată, în sensul stabilirii unor legături stabile, ferme între componentele sale. Această organizare este diferită în funcție de factori istorici, sociali etc.

Având în vedere cerințele de ordin funcțional care i-au determinat apariția – conducerea organizată și unitară a societății –, statul apare ca un sistem organizațional politic a cărui menire este conducerea societății, conducere ce se realizează – în mod deosebit în societățile contemporane – prin adoptarea de norme juridice care au valabilitate pe întreg teritoriul și cu privire la întreaga populație asupra căreia se exercită autoritatea de stat. Premisa și mijlocul prin care puterea publică se poate pune în valoare ca factor de comandă socială sunt crearea și aplicarea normelor juridice. Astfel, deși normele juridice nu asanează totalitatea normelor și relațiilor politice sau de altă natură existente în spațiul social, prin funcțiile pe care le îndeplinesc, mai ales pentru consacrarea și apărarea intereselor generale ale membrilor societății, normele juridice polarizează tot ansamblul normativ social în jurul anumitor valori specifice ale societății, orientându-le către aceleași concepții și interese ale puterii.

Atât adoptarea normelor, cât și aplicarea lor sunt în competența unor forme organizaționale statale, fiecare categorie de organe deținând, după caz, competențele în domeniul creării dreptului, a realizării lui prin mijloace administrative și a realizării lui pe căi juridice. Pentru această întreagă activitate există o structură de organe ale statului între care relațiile esențiale diferă în funcție de sistemul politic sau constituțional adoptat în țările respective.

§3. Unicitatea

Unicitatea puterii organizate statal derivă din faptul apartenenței sale la un „titular unic și exclusiv”^[1] – poporul. În cadrul unui stat nu pot exista două sau mai multe puteri publice. Unicitatea puterii nu exclude realizarea ei prin diverse organe ale statului. Sub acest aspect, vorbim de separația puterilor în stat, definitorie pentru statul de drept.

§4. Caracterul de constrângere

Statul a fost și este conceput ca un sistem de organizații care, urmărind realizarea unor funcții la nivelul societății, poate și trebuie să utilizeze „forța” în acest scop. Ceea ce distinge constrângerea ca atribut al puterii publice de toate celelalte forme de constrângere instituite la nivel social este stabilirea

---

[1] I. DELEANU, op. cit., 2006, p. 37.

sa chiar de către puterea publică, printr-un sistem de norme. Normativitatea socială capătă astfel relevanță juridică, fiind consacrată constrângerea juridică ce poate să se înfățișeze în forme diverse: administrativă, disciplinară, civilă, penală etc.

§5. Suveranitatea

Suveranitatea de stat este cea trăsătură a puterii de stat de a fi supremă în raport cu oricare alte puteri sociale existente în limitele sale teritoriale și independentă față de puterile oricărui alt stat sau organism internațional, calitate exprimată în dreptul statului de a-și stabili în mod liber, fără nicio imixtiune din afară, scopurile sale pe plan intern și extern, sarcinile fundamentale pe care le are de îndeplinit și mijloacele necesare realizării lor, respectând suveranitatea altor state și normele dreptului internațional.

Suveranitatea implică două ipostaze ce reflectă cele două planuri pe care se manifestă: cea internă și cea externă. Depășindu-se stadiul în care se vorbește despre „suveranitate internă” și „suveranitate externă”, astăzi se vorbește despre două laturi ale aceluiași fenomen, între care există puternice legături de interdependență, formând un tot unitar. Astfel, suveranitatea a căpătat în ultimii ani noi valențe și dimensiuni, fiind văzută ca un „instrument” prin care interesele naționale se racordează cu cele regionale și cu cele mondiale^[1]. Unii teoreticieni contestă actualitatea conceptului clasic de suveranitate, susținând că aceasta semnifică în prezent doar o anumită competență a statului sau o ficțiune juridică ce poate fi limitată, o putere care nu mai poate fi arbitrară și discreționară în interiorul statului și absolut independentă în exterior^[2].

Unele constituții admit posibilitatea unei cedări a suveranității în anumite domenii, ca efect al unor angajamente internaționale. Astfel sunt, de exemplu, statele membre ale Uniunii Europene. Nu este vorba însă de cedări de suveranitate substanțială, care se pierd de stat în mod definitiv și irevocabil, ci de limitări ale exercițiului suveranității de stat, în sensul că acele competențe, anterior exclusiv naționale, transferate instituțiilor comunitare, vor fi exercitate de stat împreună cu celelalte state ale Uniunii Europene^[3].

---

[1] Pe larg, C. GILIA, *Teoria statului de drept*, Ed. C.H. Beck, București, 2007, p. 309.

[2] *Ibidem*.

[3] B. AURESCU, *Noua suveranitate*, Ed. All Beck, București, 2003, p. 97-98.

Identitatea constituțională. Suveranitate națională. Aderarea la Uniunea Europeană

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Decizia nr. 683 dn 27 iunie 2012

asupra conflictului juridic de natură constituțională
dintre Guvern, reprezentat de primul-ministru, pe de o parte, și
Președintele României, pe de altă parte

M. Of. nr. 479 din 12 iulie 2012

– extras –

Potrivit art. 1 alin. (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C nr. 83 din 30 martie 2010, acesta marchează o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni tot mai profunde între popoarele Europei. **De esența Uniunii este atribuirea de către statele membre a unor competențe – tot mai multe la număr – pentru realizarea obiectivelor lor comune, desigur, fără a se aduce atingere, într-un final, prin această cedare de competențe, identității constituționale naționale** – Verfassungsidentität (a se vedea Decizia Tribunalului Constituțional german din 30 iunie 2009, pronunțată în Cauza 2 BvE 2/08, referitoare la constituționalitatea Tratatului de la Lisabona). De aceea, pe această linie de gândire, statele membre își mențin competențe care sunt inerente în vederea păstrării identității lor constituționale, iar cedarea de competențe, precum și regândirea, accentuarea sau stabilirea unor noi orientări în cadrul competențelor deja cedate ține de marja constituțională de apreciere a statelor membre.

Așadar, Uniunea Europeană poate să acționeze doar în limitele competențelor care i-au fost conferite, având, deci, competențe atribuite (P. Craig, G. de Búrca, *EU Law. Text, cases and materials*, Oxford University Press, 2011).

De aceea, art. 5 alin. (2) din Tratatul Uniunii Europene prevede expres că, „în temeiul principiului atribuirii, Uniunea acționează numai în limitele competențelor care i-au fost atribuite de statele membre prin tratate pentru realizarea obiectivelor stabilite prin aceste tratate. Orice competență care nu este atribuită Uniunii prin tratate aparține statelor membre”, ceea ce demonstrează că Uniunea Europeană, în momentul de față, este încă o uniune de state.

De altfel și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, a stabilit că „**prin actele de transfer al unor atribuții către structurile Uniunii Europene, acestea nu dobândesc, prin înzestrare, o «supracompetență», o suveranitate proprie. În realitate, statele membre ale Uniunii Europene au decis să exercite în comun anumite atribuții care, în mod tradițional, țin de domeniul suveranității naționale.** Este evident că în actuala eră a globalizării problematicei omenirii, a evoluțiilor interstatale și a comunicării interindividuale la scară planetară, conceptul de suveranitate națională nu mai poate fi conceput ca absolut și indivizibil, fără riscul unei izolări inacceptabile”.

Înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona era dificil de stabilit limitele competențelor Uniunii Europene, dar în momentul de față există categorii de competențe prevăzute în Tratat cu privire la care Uniunea Europeană are o competență exclusivă, competență partajată sau competență de a sprijini, coordona sau completa acțiunea statelor membre. Așadar, acțiunea statelor membre este foarte importantă în structura arhitecturală a Uniunii Europene, ea variind ca intensitate în funcție de domeniu (P. Craig, G. de Búrca, *EU Law. Text, cases and materials*, Oxford University Press, 2011; Jean-Luc Sauron, *Comprendre le Traité de Lisbonne: Texte consolidé intégrale des traités, explications et commentaires*; Gualino éditeur, 2007; Jacques Ziller, *Il nuovo Trattato europeo*; Il Mulino, 2007; Klemens H. Fischer, *Der Vertrag von Lissabon. Text und Kommentar zum Europäischen Reformvertrag*; Nomos, 2008, 550 pages).